

Riitänkö tänne?

Synnyin tänne tyttö kesätuuleksi, hiukset hulmuten, herkkyyttä, intoa ja rohkeutta pursuten. Lapsuudessa koin olevani rakastettu.

Välillä varjonani leijailivat sanat taivaanrannan maalari, elinympäristössäni kun arvostettiin työn tekemistä. Ensimmäiset tummat pilvet saapuivat elämäni, kun ystäväni muutti pois. Jäin yksin ja koulukisaaminen alkoi. En ollut enää toiveikas ja rohkea pieni tyttö. Tilalle oli tullut ylikiltti suorittaja, omia rajojaan laiminlyövä ja itseään kohtaan ylivaativa teini. Sain lohdutusta eläimistä ja luonto tarjosi minulle keinon purkaa paha oloani fyysisellä työllä. Koin jääväni yksin sydämeeni muodostuneen möykyn kanssa, mutta eläimille olin riittävä juuri sellaisena kuin olin, ilman vaatimuksia.

Sain elämäni korjaavia ihmissuhteita, mutta ylikiltti suorittaja varjosti läsnäolollaan työelämässä, ihmissuhteissa ja parisuhteessa. Miellytin tietämättäni muita ja kuvittelin, että näin muut hyväksyvät ja rakastavat minua, eikä minua hylätä. Jatkoin oravanpyörässä juoksemista työelämässä ja äitinä kotona, käyden välillä huilaamassa osastohoidossa. Kaksisuuntainen mielialahäiriö astui matkakumppanikseni ja oikeastaan vasta eron jälkeen **pysähdyin pohtimaan, mitä pieni tyttö sydämessäni tarvitsee ja haluaa?**

Tällä hetkellä etsin itseni näköistä elämää, jossa minun tarpeilleni on tilaa. Elämäni vaikeimpina aikoina luonto on ollut tärkeä. Aikuisena erityisesti vesi on ollut turvapaikkani. Seuraan veden liikettä rantakalliolla: oli kuinka myrskyinen tai tyyne veden pinta, veden liike ei pysähdy. Se sitkeästi jatkaa liikehdintää eteenpäin, tuoden lohdutusta ja toivoa minulle tähän hetkeen.

Merituulia 41 v

KUUNTELE
TEKSTIT TÄSTÄ

HAVAINNOI LUONTOA & MIELTÄ

Ota itsellesi hetki aikaa ja kuule luontoa. Kenen elämää sinä elät?